

V radosti i bolesti

Brat Richard: Ošetrovanie chorých je ako umelecká práca

Má 54 rokov a na kňazstvo čakal dlhé roky. V reholi milosrdných bratov, ktorej je členom, sa totiž iba veľmi málo bratov uchádza o sviatosť kňazstva. Záujemci do nej vstupujú predovšetkým s túžbou slúžiť chorým, osamelým, či ľuďom na okraji spoločnosti – ako ošetrovateľia, zdravotní asistenti, lekári. Brat Richard Jombík OH je už niekoľko rokov aj priorom rehole v jej bratislavskom kláštore. A pozná ho vari každý bratislavský bezdomovec.

Keď sa rehoľnej komunite raz na ceste vo Francúzsku pokazilo auto, komentoval to lakonicky: „Aspoň sa s Pannou Máriou pohovárať vo francúzštine.“ Nie každý vie, že má štátnicu aj z francúzštiny. Práve koncom júna si pripomenie päť rokov od kňazskej vysviacky. Čo bolo preňho najťažšie počas „čakania“ na kňazstvo? „To, že ak by sa to nemalo uskutočniť, prijať aj možnosť, že nebudem kňazom.“ Po piatich rokoch tejto služby doplní: „Všetko v kňazskej službe je pekné. Náročné je niekedy nájsť si priestor na stíšenie, sústredenie pred Eucharistiou, keď sa nahromadia povinnosti.“

Ľudia navštevujúci bohoslužby v kostole milosrdných bratov v centre Bratislavy už zaregistrovali novú spovednicu. Nahradila pôvodnú barokovú, poznačenú červotočom.

Rehoľa ju chcela dať zrenovovať, obdobie pandémie však pokusy zastavilo – odborníci nemohli pricestovať. Zatiaľ ju teda umiestnili pri jednom z vchodov do vstupnej haly *Univerzitnej nemocnice s poliklinikou milosrdných bratov* – pri kríži, k čomu brat Richard vysvetlil: „Stará spovednica zostáva symbolom toho, čo mení duše. Umiestnili sme ju tam, kde ľudia prichádzajú do očkovacieho centra. Zvyknem hovoriť, že nemocnica milosrdných